

NOTA DE ORIENTARE 1

Obiect: Derogare cu caracter excepțional de la perioadele minime de repaus și de la duratele maxime de conducere.

Articolul: Articolul 12 din Regulamentul (CE) nr. 561/2006

Abordarea care trebuie adoptată: Articolul 12 conține dispoziții care permit unui conducător auto derogarea de la cerințele minime de repaus și de la duratele maxime de conducere menționate la articolele 6-9 în scopul găsirii unui loc de oprire corespunzător. Acest articol nu autorizează pentru conducătorul auto derogarea de la regulament din motive cunoscute înainte de începerea călătoriei. Acest articol este creat pentru a permite conducătorilor auto rezolvarea cazurilor în care respectarea regulamentului pe durata călătoriei devine imposibilă în mod neașteptat, și anume în situații în care apar dificultăți anormale, independente de voința conducătorului auto și aparent de neevitat, care nu pot fi anticipate, chiar și în cazul în care se iau toate precauțiile. Derogarea are, de asemenea, rolul de a asigura siguranța persoanelor, a vehiculului și a încărcăturii acestuia și îndeplinește cerința de a lua în calcul siguranța rutieră în orice situație.

Există trei părți care au anumite obligații în raport cu aceste situații:

1) O întreprindere de transport trebuie să planifice atent călătoria în condiții de siguranță a conducătorului auto, prevăzând, de exemplu, blocajele periodice în trafic, condițiile meteorologice și accesul la spații de parcare adecvate, acest lucru însemnând că trebuie să organizeze activitatea astfel încât conducătorii auto să poată respecta regulamentul și să țină seama de respectarea cerințelor expeditorilor și ale societăților de asigurări cu privire la parcare în siguranță.

2) Un conducător auto trebuie să respecte cu strictețe normele și să nu depășească duratele-limită de conducere, cu excepția cazurilor în care intervin în mod neașteptat situații excepționale și devine imposibilă respectarea regulamentului fără a pune în pericol siguranța rutieră, siguranța persoanelor, a vehiculului sau a încărcăturii acestuia. Dacă un conducător auto hotărăște că este necesară derogarea de la regulament și că acest lucru nu periclitează siguranța rutieră, trebuie să indice manual natura sau cauza derogării (în orice limbă comunitară, în foaia de înregistrare sau pe un imprimat scos din aparatul de înregistrare sau în registrul de sarcini) până la oprire.

3) O autoritate de executare trebuie să-și exercite libertatea profesională de a acționa atunci când controlează un conducător auto sau când evaluează în ce măsură se justifică derogarea de la duratele-limită de conducere.

Atunci când evaluează legitimitatea derogării pe baza articolului 12, toate situațiile trebuie să fie examinate cu atenție de către o autoritate de executare, inclusiv:

(a) un istoric al înregistrărilor duratelor de conducere ale conducătorului auto pentru a se stabili standardul de performanță al conducătorului auto și pentru a verifica în ce măsură conducătorul auto respectă în mod normal normele referitoare la duratele de conducere și de repaus și în ce măsură derogarea are un caracter excepțional;

(b) derogarea de la duratele-limită de conducere nu trebuie să intervină cu regularitate și trebuie să fie cauzată de situații excepționale precum: accidente rutiere majore, condiții meteorologice extreme, devieri de la traseu, lipsa spațiului de parcare etc. *(Această listă cu posibile situații excepționale este doar orientativă. Evaluarea se axează pe principiul conform căruia motivul unei posibile derogări de la duratele-limită de conducere nu trebuie să fie cunoscut și nici măcar nu trebuie să existe posibilitatea de a fi anticipat);*

(c) duratele-limită de conducere zilnice și săptămânale ar trebui să fie respectate, prin urmare conducătorul nu ar trebui să aibă „câștiguri de timp” prin depășirea duratei-limită de conducere în căutarea unui loc de parcare;

(d) derogarea de la normele referitoare la duratele-limită de conducere nu trebuie să genereze o reducere a pauzelor necesare și nici a repausului zilnic și săptămânal.

Comentariu: Curtea Europeană de Justiție, Cauza C-235/94